

WSAVA:

1

แปลและเรียบเรียง โดย

ผศ.สพ.ญ.ดร.อุตรา จามิกร

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โภชนาการเป็นเรื่องสำคัญเพราะสารอาหารมีผลต่อทุกเซลล์ที่มีชีวิตในร่างกาย ด้วยเหตุนี้ World Small Animal Veterinary Association (WSAVA) ในฐานะผู้เชี่ยวชาญของวิชาชีพ จึงได้ยอมรับแล้วว่า “อาหาร” เป็นเรื่องสำคัญสำหรับสุนัขและแมวที่ต้องได้รับความใส่ใจในรายละเอียดเช่นเดียวกับการดูแลด้านอื่นๆ

สัตว์ที่มนุษย์เลี้ยงไว้เป็นเพื่อนมักได้รับอาหารเพียงชนิดเดียว ไม่ว่าจะเป็นอาหารสำเร็จรูปหรืออาหารปรุงเอง ดังนั้นเพื่อรักษาสุขภาพสัตว์เลี้ยงให้สมบูรณ์แข็งแรง จึงต้องมีการประเมินความต้องการทางโภชนาการด้วยความระมัดระวัง รวมทั้งจัดเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาอาการผิดปกติของโรคระยะต่างๆ หรือเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีที่สุดของสัตว์ที่มีภาวะผิดปกติแบบเรื้อรัง

เพื่อเน้นให้เห็นความสำคัญของอาหาร เป้าหมายของเราคือ การประเมินภาวะโภชนาการและการแนะนำด้านอาหารจำเพาะสำหรับสัตว์ป่วยแต่ละรายที่มารับการรักษา เป้าหมายนี้ เป็นที่ทราบกันดีในชื่อของ การประเมินที่ 5 (5th Vital Assessment (5VA)) เพิ่มเติมจากการประเมินข้อมูลทั้ง 4

Commented [1]:
9/14/13 12:12 PM
<!--StartFragment-->

ด้านของสัตว์ป่วยอันประกอบไปด้วย อุณหภูมิ ชีพจร การหายใจ
และความเจ็บปวด WSAVA

จะสนับสนุนให้ทุกสถาบันการศึกษาที่มีหลักสูตรสัตวแพทย์ทั่วโลกเริ่มสอนด้านก
การประเมินภาวะโภชนาการนี้อย่างเป็นทางการโดยเร็วที่สุด

การประเมินภาวะโภชนาการเบื้องต้นเมื่อทำการซักประวัติสัตว์ป่วยและ
การตรวจร่างกายสามารถปฏิบัติได้เป็นประจำเพื่อทำให้เป็นส่วนหนึ่งของการตร
ตรวจร่างกายสัตว์ทุกครั้ง

การตรวจและประเมินข้อมูลเพิ่มควรทำในกรณีที่สงสัยหรือระบุได้ว่ามีปัจจัยเสี่ยง
ตั้งแต่หนึ่งปัจจัยขึ้นไปจากการประเมินเบื้องต้น

ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับอาหารอาจหมายถึง อายุ
การเปลี่ยนแปลงด้านความอยากอาหาร ระดับการทำกิจกรรม
ความผิดปกติที่ตรวจพบ คะแนนร่างกาย
การเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักตัวโดยไม่ทราบสาเหตุ และสถานะของโรค

การจะทำให้เจ้าของสัตว์ยอมปฏิบัติตามคำแนะนำด้านโภชนาการของส
ัตวแพทย์ พยาบาล/ผู้ช่วยสัตวแพทย์ และทีมงานนั้น
สมาชิกทุกคนในคลินิกต้องเข้าใจและเชื่อในความสำคัญของอาหารที่มีต่อสัตว์ป
วยก่อน ภัยแล้งสำคัญที่จะนำไปสู่เป้าหมาย 5VA ประกอบด้วย
การศึกษาต่อเนื่องเรื่องโภชนาการ การใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดประโยชน์
การมุ่งเน้นความสำคัญของการสื่อสารกับเจ้าของสัตว์
และการใช้แนวทางการประเมินภาวะโภชนาการของ WSAVA

โภชนาการที่ดีช่วยสร้างเสริมคุณภาพชีวิตและช่วยยืดอายุของสัตว์เลี้ยง
ง WSAVA 5th Vital Assessment Group (V5)
ใช้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการกำหนดแนวทางการประเมินภาวะโภชนาการ
ของ American Animal Hospital Association (AAHA)
เพื่อพัฒนาคู่มือการประเมินภาวะโภชนาการระดับสากลที่ใช้งานง่าย
ให้เป็นเครื่องมือของสัตวแพทย์ทั่วโลกสำหรับใช้เพื่อสร้างเสริมสุขภาพและความ
เป็นอยู่ที่ดีของสัตว์เลี้ยง อันเป็นส่วนสำคัญของการดูแลสัตว์ป่วย
การนำเอาการประเมินภาวะทางโภชนาการมาใช้ร่วมกับวิธีการดูแลสัตว์ป่วยทั่วไป
ที่ทำการกันเป็นกิจวัตรมีความสำคัญสำหรับการรักษาสุขภาพของสัตว์เลี้ยง
รวมทั้งการตอบสนองของโรคและการบาดเจ็บ
การประเมินเบื้องต้นของสัญญาณชีพที่ 5
ในมาตรฐานการตรวจร่างกายตามที่ได้อธิบายไว้ในคู่มือนี้ไม่ทำให้สิ้นเปลืองเวลา
หรือค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด นอกจากนี้
การนำเอาการประเมินภาวะทางโภชนาการและการให้คำแนะนำด้านอาหารมาใช้
ใช้ในการดูแลสัตว์เลี้ยงจะช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของสัตว์กับทีมสัตว
แพทย์ที่ดูแลสุขภาพทำให้สัตว์เลี้ยงมีสุขภาพดียิ่งขึ้น

เป็นแนวทางสำหรับการประเมินภาวะโภชนาการของสุนัขและแมวเพื่อสร้างเสริมสุขภาพและทำให้การตอบสนองของโรคเป็นไปอย่างเหมาะสม

- หลักฐานและเครื่องมือสนับสนุนการให้คำแนะนำ

เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า

โภชนาการที่ดีก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและการรักษาโรคในสัตว์ การให้อาหารอย่างเหมาะสมตลอดทุกช่วงอายุสามารถช่วยป้องกันการเกิดโรคที่สัมพันธ์กับอาหาร รวมทั้งช่วยในการจัดการโรคอื่นๆ ได้ด้วย ตัวอย่างเช่น การใช้อาหารสูตรสำหรับสุนัขและแมวที่เป็นโรคไตแบบเรื้อรังซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงคุณประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญ¹⁻³

สภาวิจัยแห่งชาติ (National Research Council; NRC)⁴ ของสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติสหรัฐ (National Academy of Science; NAS) เป็นผู้นำในการให้คำแนะนำด้านอาหารสำหรับสุนัขและแมว โดยประเทศต่างๆ

ได้มีการพัฒนาแนวทางและข้อบังคับว่าด้วยเรื่องอาหารสำหรับสุนัขและแมว [เช่น Federation of Pet Food Industry (FEDIAF), Association of American Feed Control Officials (AAFCO)]^{5,6} อย่างไรก็ตาม การรับรองสุขภาพภายใต้ภาวะโภชนาการที่เหมาะสมนั้น

ยังมีปัจจัยอื่นที่ต้องพิจารณาเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากการมีสารอาหารครบถ้วนตามรูปแบบที่สัตว์ต้องการ คู่มือฉบับนี้ได้อธิบายรายละเอียดของปัจจัยต่างๆ ที่ต้องพิจารณาในการประเมินภาวะโภชนาการ สำหรับ

ม หากไม่มีข้อกังวลจากการประเมินเบื้องต้น
จัดว่าการประเมินภาวะโภชนาการเสร็จสมบูรณ์แล้ว

BCS และ MCS

ใช้วิธีการและระบบเดิมเสมอในการประเมินน้ำหนักตัว (Body Weight; BW) คะแนนสภาพร่างกาย (Body Condition Score; BCS) และคะแนนสภาพกล้ามเนื้อ (Muscle Condition Score; MCS) สำหรับประเมินสภาวะปัจจุบันและการเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป แม้ว่าระบบการให้คะแนนต่างๆ

อาจมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป คณะทำงานฯ แนะนำให้ผู้ปฏิบัติงานทั้งสัตวแพทย์และทีมงานเลือกใช้ระบบใดระบบหนึ่งเพียงระบบเดียวและบันทึกคะแนนรวมทั้งหมดเป็นสำคัญ [เช่น การใช้เศษส่วนหรือตัวหารร่วม (denominator)]

BCS เป็นการประเมินไขมันในร่างกาย (รูปที่ 2A และ 2B) ระบบการให้คะแนนแบบต่างๆ ถูกนำมาใช้ประเมินสุนัขและแมว (เช่น เกณฑ์การให้คะแนน 5, 6, 7 หรือ 9)^{7,12-14} อย่างไรก็ตาม คู่มือนี้ใช้เกณฑ์ 9 คะแนน^{13,14} แม้ว่าสัตว์ป่วยบางรายจะอ้วนมากเกินไปเกินเกณฑ์คะแนนสภาพร่างกาย 9/9 แต่ปัจจุบันยังไม่มีระบบการให้คะแนนเกินกว่าหน่วยวัดดังกล่าว

เป้าหมายสำหรับสัตว์เลี้ยงส่วนมากคือ BCS เท่ากับ 4 ถึง 5 จาก 9 (เกณฑ์คะแนนนี้ เจ้าของสัตว์เลี้ยงบางรายอาจเห็นว่า 'พอมเกินไป' การให้ข้อมูลความรู้จึงจัดเป็นเรื่องสำคัญ.) เป้าหมายของ BCS

สร้างจากฐานข้อมูลของงานวิจัยในสุนัขและแมวที่มีจำนวนจำกัด¹⁵⁻¹⁸
เช่นเดียวกับฐานข้อมูลของสัตว์อื่น¹⁹ ความเสี่ยงของโรคที่สัมพันธ์กับ BCS
ในสัตว์ที่โตเต็มพบว่ามีเพิ่มขึ้นเมื่อคะแนนมากกว่า 6 จากเกณฑ์ 9 คะแนน^{15,16}
ยังไม่มีรายงานความเสี่ยงของโรคลักษณะเดียวกันนี้ในสัตว์ช่วงอายุอื่นๆ
แต่ข้อมูลจากการศึกษาในสุนัขทดลองพบว่า
ลูกสุนัขที่กำลังเจริญเติบโตอาจมีความเสี่ยงของโรคเพิ่มขึ้นเมื่อคะแนน BCS
ต่ำ¹⁷

จึงจำเป็นต้องทำการศึกษาเพิ่มเติมในสุนัขและแมวเพื่อประเมินผลกระทบของสภาวะร่างกายต่อการป้องกันโรคอย่างเต็มรูปแบบ

MCS แตกต่างจาก BCS ตรงที่ MCS เป็นการประเมินมวลกล้ามเนื้อ
(รูปที่ 3) การประเมินมวลกล้ามเนื้อประกอบด้วย
การตรวจด้วยสายตาและการคลำตรวจกระดูกขมับ กระดูกสับก
กระดูกสันหลังส่วนเอวและกระดูกเชิงกราน
การประเมินสภาพกล้ามเนื้อเป็นเรื่องสำคัญเนื่องจากการสูญเสียกล้ามเนื้อจะเกิด
ขึ้นอย่างมากในสัตว์ป่วยแบบเฉียบพลันและเรื้อรัง (เช่น
ความเครียดจากการอดอาหาร)
เมื่อเปรียบเทียบกับสัตว์ที่มีสุขภาพปกติแต่ถูกจำกัดอาหารจนมีการสูญเสียไขมัน
(เช่น การอดอาหารต่างๆ ไป)
การสูญเสียกล้ามเนื้อส่งผลกระทบต่อความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย
การทำงานของภูมิคุ้มกัน การหายใจของบาดแผล

แต่ไม่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของมนุษย์^{20,21}

เกณฑ์ทั่วไปของ

MCS

ขณะนี้กำลังอยู่ระหว่างการพัฒนาและตรวจสอบ^{22,23}

จากประสบการณ์ทางคลินิก

ผู้เขียนแนะนำว่า

การวินิจฉัยได้ตั้งแต่ระยะแรกเมื่อเริ่มมีการบางลงของกล้ามเนื้อในภาวะที่มี

"การสูญเสียกล้ามเนื้ออย่างอ่อน" จะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการรักษา

BCS และ MCS ไม่มีความสัมพันธ์กันโดยตรงทางคลินิก

สัตว์สามารถมีน้ำหนักตัวเกินในขณะที่มีการสูญเสียกล้ามเนื้ออย่างมีนัยสำคัญ

ดังนั้นหากไม่ทำการประเมินด้วยความระมัดระวัง

MCS

ในระดับอ่อนถึงปานกลางจะมีลักษณะไม่แตกต่างกับภาวะปกติ ในกรณีนี้

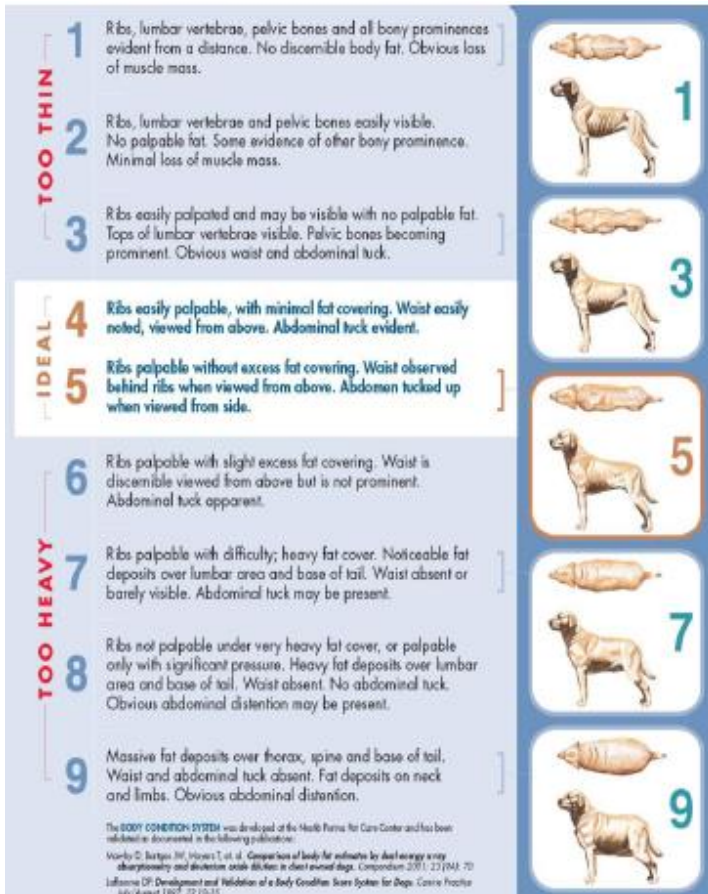
แม้ว่าพื้นที่บางส่วนของร่างกายอาจแลดูปกติหรือดูเหมือนมีไขมันมากกว่าปกติ

(โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณซี่โครงหรือหน้าท้อง)

การสูญเสียกล้ามเนื้อสามารถรู้สึกได้จากการสัมผัสปุ่มโปนของกระดูก

การประเมิน BCS และ MCS ให้ถูกต้องแม่นยำจึงจำเป็นต้องตรวจโดยการคลำ

โดยเฉพาะในสัตว์ที่มีขนยาวปานกลางจนถึงขนยาว

รูปที่ 2 A แสดง Body Condition Scoring (BCS) สำหรับสุนัข

1. สามารถมองเห็นกระดูกซี่โครง กระดูกสันหลังส่วนเอว กระดูกเชิงกราน

และปุ่มกระดูกทวารร่างกาย ได้ชัดเจนจากระยะไกล

ไม่มีไขมันร่างกายที่สังเกตเห็นได้ มีการสูญเสียมวลกล้ามเนื้อ

2. สามารถมองเห็นกระดูกซี่โครง กระดูกสันหลังส่วนเอว

และกระดูกเชิงกรานได้ชัดเจน ไม่มีไขมันที่สัมผัสได้

Commented [2]:
 11/17/13 4:22 PM
 <!--StartFragment-->

มีปุ่มกระดูกบางส่วนปรากฏให้เห็น มีการสูญเสียมวลกล้ามเนื้อเล็กน้อย

3. คลำพบกระดูกซี่โครงได้ง่าย และอาจมองเห็นซี่โครงโดยไม่มีไขมันที่สัมผัสได้ มองเห็นจุดสูงสุดของกระดูกสันหลังส่วนเอว กระดูกเชิงกรานเริ่มปรากฏชัดเจน ส่วนเอวและส่วนท้องคอดกิ่ว

4. คลำพบกระดูกซี่โครงได้ง่ายโดยมีไขมันปกคลุมเล็กน้อย มองจากมุมบนเห็นส่วนเอวได้ไม่ยาก ส่วนท้องคอด

5. คลำพบกระดูกซี่โครงได้โดยไม่มีไขมันส่วนเกินปกคลุม มองจากมุมบนสามารถเห็นส่วนเอวต่อจากชายโครง มองจากด้านข้างเห็นส่วนท้องเว้า

6. คลำพบกระดูกซี่โครงได้โดยมีไขมันส่วนเกินปกคลุมเล็กน้อย มองจากมุมบนสามารถเห็นส่วนเอวได้แต่ไม่ชัดเจน ส่วนท้องเว้า

7. คลำพบกระดูกซี่โครงได้ยากเนื่องจากมีไขมันปกคลุมหนา สังเกตเห็นไขมันสะสมทั่วบริเวณเอวและโคนหาง มองเห็นส่วนเอวได้บ้างหรือไม่เห็นเลย อาจยังเห็นมีส่วนท้องเว้า

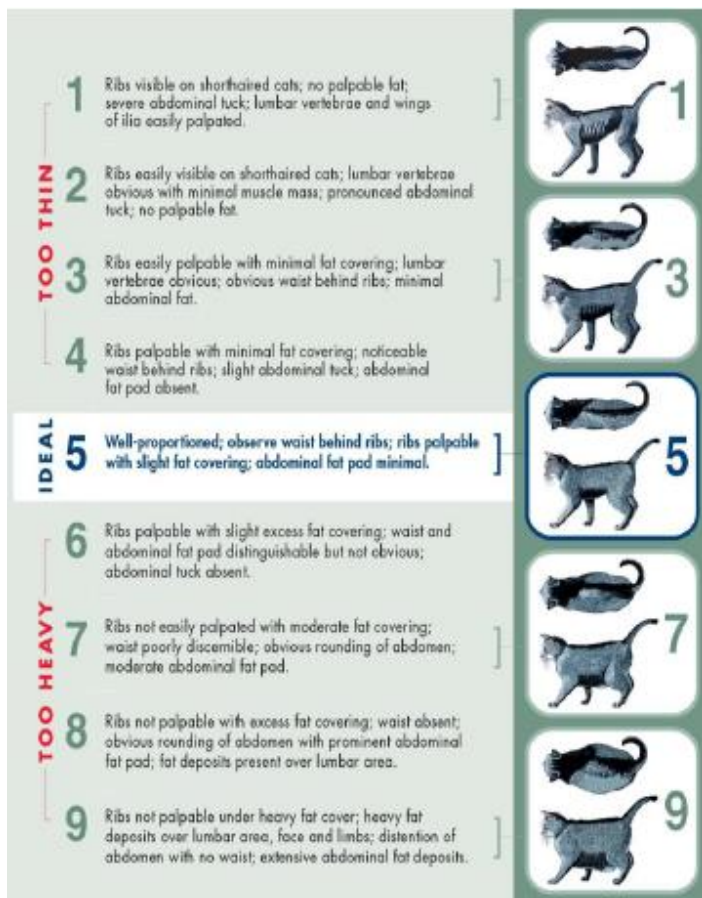
8. สัมผัสกระดูกซี่โครงภายใต้ไขมันปกคลุมที่หนามากไม่ได้ หรือสัมผัสได้เมื่อออกแรงกด มีไขมันหนาสะสมบริเวณเอวและโคนหาง มองไม่เห็นส่วนเอว ส่วนท้องไม่เว้า อาจเห็นส่วนท้องขยายออก

9. มีก้อนไขมันขนาดใหญ่สะสมที่ทรวงอก ลำกระดูกสันหลัง และโคนหาง มองไม่เห็นส่วนเอวและส่วนท้อง มีไขมันสะสมที่ส่วนคอและขา

ส่วนท้องขยายกว้าง

Commented [3]:
11/17/13 4:22 PM
<!--EndFragment-->

รูปที่ 2 B แสดง Body Condition Scoring (BCS) สำหรับแมว

1. มองเห็นกระดูกซี่โครงได้ง่ายในแมวขนสั้น ไม่มีไขมันที่สัมผัสได้

ส่วนท้องคอดกิ่วมาก

คลำพบกระดูกสันหลังส่วนเอวและปีกกระดูกเชิงกรานได้ง่าย

Commented [4]:
11/17/13 4:20 PM
<!--StartFragment-->

2. มองเห็นกระดูกซี่โครงได้ง่ายในแมวขนสั้น

กระดูกสันหลังส่วนเอวปรากฏชัดเจนโดยมีมวลกล้ามเนื้อเล็กน้อย

ได้แต่พบกล้ามเนื้อที่ส่วนนี้บ้างช่องท้องกึ่ง ไม่มีไขมันที่สัมผัสได้

3. คลำพบกระดูกซี่โครงได้ง่ายโดยมีไขมันปกคลุมเล็กน้อย

กระดูกสันหลังส่วนเอวปรากฏเด่นชัด เห็นส่วนเอวต่อจากชายโครงชัดเจน

มีไขมันส่วนท้องเล็กน้อย

4. คลำพบกระดูกซี่โครงได้โดยมีไขมันปกคลุมเล็กน้อย

สังเกตเห็นส่วนเอวต่อจากชายโครง ส่วนท้องเว้าเล็กน้อย ไม่มีไขมันหน้าท้อง

5. รูปร่างสมส่วน สังเกตเห็นส่วนเอวต่อจากชายโครงชัดเจน

คลำพบกระดูกซี่โครงได้โดยมีไขมันปกคลุมน้อยมาก มีไขมันหน้าท้องเล็กน้อย

6. คลำพบกระดูกซี่โครงได้โดยมีไขมันส่วนเกินปกคลุมเล็กน้อย

สามารถแยกความแตกต่างระหว่างส่วนเอวและไขมันหน้าท้องได้ ส่วนท้องไม่เว้า

7. คลำพบกระดูกซี่โครงได้ยากโดยมีไขมันปกคลุมพอสมควร

สังเกตเห็นส่วนเอวได้ยาก ส่วนท้องกลมชัดเจน มีไขมันหน้าท้องมากพอควร

8. สัมผัสกระดูกซี่โครงไม่ได้เพราะมีไขมันส่วนเกินปกคลุม มองไม่เห็นส่วนเอว

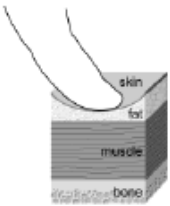

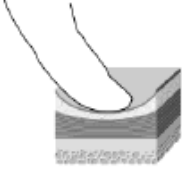
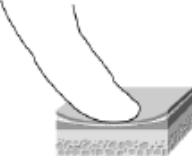
ส่วนท้องกลมและมีไขมันหน้าท้องปรากฏชัดเจน มีไขมันสะสมที่บริเวณเอว

9. สัมผัสกระดูกซี่โครงภายใต้ไขมันปกคลุมที่หนามากไม่ได้

มีไขมันปริมาณมากสะสมที่บริเวณเอว ไบหน้า และขา ส่วนท้องขยายกว้าง

มองไม่เห็นส่วนเอว มีการสะสมของไขมันหน้าท้องปริมาณมาก

Description	Figure
<p>No Muscle Wasting Normal Muscle Mass</p>	
<p>Mild Muscle Wasting</p>	
<p>Moderate Muscle Wasting</p>	
<p>Marked Muscle Wasting</p>	

รูปที่ 3 แสดงระบบคะแนนสภาพกล้ามเนื้อ (MCS)

การประเมินมวลกล้ามเนื้อประกอบด้วย

การตรวจด้วยสายตาและการคลำตรวจกระดูกขมับ กระดูกสันอก

กระดูกสันหลังส่วนเอวและกระดูกเชิงกราน [อ้างอิงจาก Dr.Tony Buffington]

ระบบนี้ ปัจจุบันอยู่ภายใต้การพัฒนาและการตรวจสอบ^{22, 23}

1. มวลกล้ามเนื้อปกติ ไม่มีการสูญเสียกล้ามเนื้อ
2. สูญเสียกล้ามเนื้อเล็กน้อย
3. สูญเสียกล้ามเนื้อปานกลาง
4. สูญเสียกล้ามเนื้ออย่างมาก

WSAVA:

2

แปลและเรียบเรียง โดย

ผศ.สพ.ญ.ดร.อุตรา จามิกร

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2

การประเมินเพิ่มเติมด้านภาวะโภชนาการสำหรับสัตว์เลี้ยงโดยใช้ปัจจัยด้าน
อาหาร วิธีการให้อาหาร

และสิ่งแวดล้อมจะช่วยบ่งบอกถึงความเสี่ยงของปัญหาสุขภาพที่สัมพันธ์กับอาหาร
ของสัตว์ป่วยที่วินิจฉัยได้จากการประเมินเบื้องต้น (ตารางที่ 2)

ปัจจัยเหล่านั้นล้วนแสดงให้เห็นว่า

อาหารอาจมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาวิธีการหรือการจัดการสาเหตุที่ทำให้สัตว์
ป่วย หรือการจัดการสัตว์ที่ช่วงอายุต่างๆ ขั้นตอนแรกของการประเมินเพิ่มคือ
การทบทวนและสรุปประวัติความเป็นมาของสัตว์ป่วย

บันทึกทางการแพทย์และข้อมูลที่ได้รับจากการประเมินเบื้องต้น ขั้นตอนที่สองคือ

Commented [5]:
9/14/13 12:12 PM
<!--StartFragment-->

การรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมตามความเหมาะสมเช่นเดียวกับที่อธิบายไว้ด้านล่าง
รายละเอียดของปัจจัยจากการซักประวัติที่อาจเป็นไปได้ว่ามีความเกี่ยวข้องสามารถค้นคว้าได้ในหนังสืออ้างอิงต่างๆ¹⁰

□□□□□□□□□□□□□□□□

- การเปลี่ยนแปลงการบริโภคอาหารหรือพฤติกรรม (เช่น ปริมาณอาหารที่กิน การเคี้ยว การกลืน การเคลื่อนไหว การอาเจียน การสำรอก)

- สภาพของผิวหนัง
ความผิดปกติที่สัมพันธ์กับอาหารอาจหมายถึงการเปลี่ยนแปลงร่วม อาทิ เส้นขนที่แห้ง ดึงออกได้โดยง่าย; ผิวหนังบาง แห้ง หรือตกสะเก็ด; การต้านทานต่อการแทงเข็มลดลง

(เนื่องจากการสูญเสียความหนาแน่นของคอลลาเจนที่มีในผิวหนังปกติ)

- การตรวจวินิจฉัยที่ทำได้

o ฐานข้อมูลจำนวนน้อย /

การตรวจทางห้องปฏิบัติการตามความเหมาะสม

o การตรวจเฉพาะทาง อาจรวมถึง การนับเม็ดเลือด (ตรวจภาวะโรคโลหิตจาง); การตรวจปัสสาวะ; การตรวจค่าทางชีวเคมี [(รวมทั้ง อิเล็กโทรไลต์ โปรตีนในเลือด (อัลบูมิน)]; การเพาะเชื้อจากมูล หรือการตรวจวัดปริมาณสารอาหารอื่นๆ ที่อาจมีระดับต่ำ (หรือสูง)

อันเป็นผลมาจากความไม่สมดุลของอาหาร (เช่น ทอรีน วิตามินบี 12 เหล็ก)

o การตรวจเพิ่มเติมตามที่ระบุไว้ (เช่น การถ่ายภาพ การส่องกล้อง)

- เจือปนอาหารทางการแพทย์และการให้อาหารในขณะนั้น

o การประเมินผลกระทบของโรคและแผนการรักษาใดๆ

ที่มีต่อภาวะโภชนาการของสัตว์เลี้ยง

(เช่น โรคของต่อมไทรอยด์)

o ยาบางประเภท (เช่น diuretics) หรือการดำเนินการ (เช่น การผ่าตัดลำไส้ ตำแหน่งท่อที่ใส่)

สามารถทำให้เกิดการสูญเสียหรือเกิดความผิดปกติในการดูดซึมสารอาหารที่จำเป็น

□□□□□□□□□□□□□□□□

- ตรวจสอบความเข้มข้นของพลังงานในอาหารที่ให้แก่สัตว์เลี้ยง ณ ปัจจุบัน (เช่น ปริมาณแคลอรี ต่อกรัม ต่อกระป๋อง หรือต่อถ้วยบรรจุอาหาร)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีคะแนนร่างกายต่ำหรือสูงกว่าที่ต้องการ หรือกรณีเจ้าของสัตว์จำเป็นต้องให้อาหารในปริมาณที่มากหรือน้อยกว่าปกติเพื่อรักษาคะแนนร่างกายให้เป็นไปตามที่ต้องการ

(อาจต้องสอบถามผู้ผลิตอาหารสัตว์เลี้ยงสำหรับข้อมูลนี้)

- ประเมินแหล่งที่มาของสารอาหารอื่น ๆ : อาหารว่าง-ขนม อาหารจากโต๊ะอาหาร อาหารเสริม อาหารที่ใช้สำหรับการให้อาหารของเล่นที่เคี้ยวกลืนได้ (เช่น หนังสือสัตว์แปรรูป)

- ควรนำอาหารมาตรวจสอบในกรณีที่อาหารปนเปื้อนหรืออาหารเน่าเสียอาจเป็นส

าเหตุของภาวะผิดปกติที่เป็นอยู่²⁴

คำถามเกี่ยวกับการนำอาหารมาวิเคราะห์หรือตรวจสอบสารพิษสามารถอ้างอิงถึง
สำนักงานควบคุมคุณภาพอาหาร (แสดงไว้ที่ www.aafco.org)

- การประเมินคุณภาพอาหารสำเร็จรูปเพื่อการค้า

o ระบุ ชนิด/ประเภท สูตรอาหาร กลิ่น-รส วัน-เดือน-ปีที่ซื้อ
สถานที่จำหน่าย สภาพการเก็บรักษา

o ข้อมูลที่ถูกกำหนดให้ต้องแสดงบนฉลากแตกต่างกันในแต่ละประเทศ
อย่างไรก็ตาม ควรต้องระวังข้อความบนฉลากที่ใช้เพื่อการโฆษณา²⁵

- ในหลายๆ ประเทศ ระบุว่า

มีปริมาณสารอาหารเพียงพอซึ่งกำหนดโดย AAFCO

แสดงถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญหลายประการ:

- การระบุว่า มีสารอาหารทั้งครบถ้วนและสมดุล

ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ให้ใช้ สำหรับช่วงชีวิตใด

อาหารทุกชนิดควรมีสารอาหารครบถ้วนและสมดุล ถ้าระบุว่า

"ใช้เป็นระยะหรือใช้เป็นอาหารเสริมเท่านั้น" แสดงว่า

ไม่ได้มีสารอาหารครบถ้วนและสมดุล กรณีนี้

สามารถยอมรับหากเป็นอาหารที่สัตวแพทย์ใช้ประกอบการรักษา

าโรคและใช้เฉพาะวัตถุประสงค์ - เช่น

ความผิดปกติของไตแบบรุนแรง

-

ข้อความบนฉลากอาจประกอบด้วยประโยคที่สัมพันธ์กับการมีสารอาหารเพียงพอประโยคใดประโยคหนึ่งจากประโยคต่อไปนี้

1. "[ชื่ออาหาร]

ถูกกำหนดสูตรให้มีระดับสารอาหารเพียงพอสำหรับสุนัข (หรือแมว) ตามรูปแบบความต้องการสารอาหารของ AAFCO [ช่วงชีวิตต่างๆ]"

(การวิเคราะห์ห้องปฏิบัติการทางเคมีของอาหาร)

2. "[ชื่ออาหาร]

ผ่านการพิสูจน์ว่ามีสารอาหารครบถ้วนและสมดุล

[ช่วงชีวิตต่างๆ] โดยการทดสอบในสัตว์ตามขั้นตอนของ AAFCO" (การวิเคราะห์ด้วยการทดลองการใช้อาหาร)

- แปลความหมายด้วยความระมัดระวังว่า

อาหารสูตรนี้ถูกผลิตด้วยเครื่องจักร

ดังนั้นส่วนผสมจึงได้ระดับตามที่กำหนดโดยไม่ผ่านการทดสอบ โดยการทดลองการใช้อาหาร;

อย่างไรก็ตามการทดสอบโดยการทดลองการใช้อาหารไม่ได้รับประกันการมีสารอาหารเพียงพอภายใต้ทุกสภาวะ

- AAFCO

กำหนดรูปแบบสารอาหารและควบคุมอาหารสัตว์เลี้ยงที่ข้อความบนฉลากระบุว่า ให้ใช้สำหรับสัตว์เลี้ยงที่กำลังเจริญเติบโต

การเจริญพันธุ์ และการรักษาภาพเมื่อโตเต็มที่
แต่ไม่ให้ใช้สำหรับสัตว์เลี้ยงอายุมาก/สูงอายุ

o ชื่อเสียงของโรงงานผู้ผลิตอาหารเป็นอย่างไร?

คุณเคยมีประสบการณ์ด้านบวกกับผลิตภัณฑ์ของพวกเขาหรือไม่
พวกเขาให้ข้อมูลอะไรบ้างที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง
(ไม่ใช่หนังสือรับรอง)

เกี่ยวกับอาหารของพวกเขาเพื่อช่วยการประเมินคุณภาพ?

o ข้อมูลอื่นๆ

ที่ปรากฏบนฉลากเป็นค่าที่ใช้ช่วยการประเมินภาวะโภชนาการได้บ้างเล็กน้อย เนื่องจากบางครั้ง

การตัดสินใจซื้อของเจ้าของสัตว์เลี้ยงจะพิจารณาจากส่วนผสมชนิดแรก
หรือ ชื่อเรียกที่ไม่มีการควบคุม เช่น "องค์รวม" "ใช้สำหรับมนุษย์" หรือ
"มีคุณภาพสูง" สัตวแพทย์และ

นักเทคนิคการสัตวแพทย์ต้องช่วยให้ข้อมูลสำหรับการตัดสินใจของพวกเขา

o ติดต่อสอบถามผู้ผลิตอาหารเมื่อมีคำถามหรือข้อสงสัย

พิจารณาถามคำถามต่อไปนี้ตามความเหมาะสม:

-

ท่านมีนักโภชนาการสัตวแพทย์หรือผู้มีความรู้เทียบเท่าเป็นพนักงานใน
บริษัทหรือไม่? พวกเขาพร้อมคอยให้คำปรึกษาหรือตอบคำถามหรือไม่

?

- ใครเป็นผู้ทำสูตรอาหารของท่าน

และมีอะไรเป็นหลักฐานอ้างอิงที่ใช้รับรองพวกเขา ?

-

อาหารสูตรใดของท่านที่ผ่านการทดสอบโดยการทดลองการใช้อาหารตามข้อกำหนดของ AAFCO และสูตรใดที่ใช้วิธีการวิเคราะห์สารอาหาร ?

-

ท่านใช้มาตรการใดเป็นพิเศษในการควบคุมคุณภาพเพื่อความมั่นใจในความสม่ำเสมอและคุณภาพของสายการผลิตของท่าน ?

- อาหารของท่านผลิตและบรรจุที่ไหน?

โรงงานนี้สามารถเข้าเยี่ยมชมได้หรือไม่ ?

-

ท่านจะช่วยให้ข้อมูลการวิเคราะห์สารอาหารสำคัญทั้งหมดในผลิตภัณฑ์อาหารสำเร็จรูปสำหรับสุนัขและแมว รวมทั้งค่าการย่อยได้ ได้หรือไม่ ?

- อาหารของท่านมีค่าพลังงานต่อกรัม ต่อกระป๋อง

หรือต่อถ้วยบรรจุอาหาร เท่ากับกี่แคลอรี ?

- มีการดำเนินงานวิจัยอะไรเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ของท่านบ้าง

และมีการตีพิมพ์ผลการวิจัยในวารสารทางวิชาการที่มีผู้ตรวจทานหรือไม่ ?

- การประเมินคุณภาพอาหารปรุงเอง

o ถ้ามูลค่าเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของสูตร วิธีการเตรียม
การเก็บรักษา การสลับสูตรหรือการ

แทนที่ส่วนผสม

- พิจารณาแหล่งที่มาและปริมาณของ โปรตีน คาร์โบไฮเดรต
ไขมัน วิตามิน และ แร่ธาตุ; การย่อย;
สารอาหารที่ใช้ประโยชน์ได้

- พิจารณาความต้องการพิเศษของแมว (เช่น กรดอะมิโน
กรดอาราชีโดนิก ฯลฯ)

o

ติดต่อนักโภชนาการสัตวแพทย์ที่ได้รับการรับรองว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง
หรือเทียบเท่า เพื่อทำการประเมินหรือทำสูตรสำหรับอาหารปรุงเอง (ตารางที่
3)

ตารางที่ 3 แสดงเว็บไซต์ขององค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับด้านโภชนาการ

1. AAFCO Association of American Feed Control Officials (Nutrient profiles, feeding, trials, ingredients)	http://www.aafco.org
2. AAHA American Animal Hospital Association	http://www.aahanet.org
3. AAVN American Academy of Veterinary Nutrition	www.aavn.org

4. ACVN American College of Veterinary Nutrition (Specialty college for board certification; list of institutions that provide consultation; continual updates of links to resources for diet formulation and analysis)	http://www.acvn.org
5. AVNT Academy of Veterinary Nutritional Technicians	http://nutritiontechs.org
6. European College of Veterinary Clinical Nutrition	http://www.esvcn.com
7. FDA Center for Food Safety and Applied Nutrition (regulatory and safety issues, adverse event reporting, meetings, industry information)	http://vm.cfsan.fda.gov/~dms/supplmnt.html
8. FDA Pet Food Site (information, links, food safety issues, recalls, pet food labels, selecting nutritious foods, handling raw foods)	http://www.fda.gov/AnimalVeterinary/Products/AnimalFoodFeeds/PetFood/default.htm and http://www.fda.gov/AnimalVeterinary/NewsEvents/CVMUpdates/ucm048030.htm
9. FEDIAF European Federation of Pet Food Industry (Nutritional guidelines, guide to good food practice)	http://www.fediaf.org
10. Indoor Pet Initiative (Comprehensive recommendations for environmental enrichment for dogs and cats.)	http://indoorpet.osu.edu http://vet.osu.edu/indoorcats.htm

- การประเมินความไม่สมดุลของสารอาหารที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ทั่วไป

ไม่ว่าจะเป็นอาหารที่ผลิตเพื่อการค้าหรืออาหารปรุงเอง

o การประเมินความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นของอาหารประเภทเนื้อสัตว์ดิบๆ (เช่น อาหารสด อาหารแช่แข็ง

อาหารระเหยแห้ง อาหารคลุกที่ยังไม่ได้ปรุงแต่ง

หรืออาหารรูปแบบอื่นๆ)²⁶⁻²⁸

เชื้อก่อโรคอาจเป็นสาเหตุของภาวะอาหารและลำไส้อักเสบรวมทั้งปี
ญาสุขภาพอื่นๆ

และยังสามารถถูกขับออกมาในมูลเป็นระยะเวลาสั้นๆภายหลังการบริโภค
เนื้อดิบที่ปนเปื้อน โดยที่สัตว์ไม่แสดงอาการทางคลินิก

ทำการประเมินความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลและสัตว์อื่นๆ

ที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลกรณีมีสัตว์ป่วยที่มารับการรักษาถูกเลี้ยง
งด้วยอาหารประเภทเนื้อสัตว์ดิบ

นอกจากนี้อาหารดิบที่มีส่วนประกอบของกระดูกอาจสัมพันธ์กับความเสี
ยหายทางทันตกรรม

รวมทั้งการอุดตันหรือการฉีกขาดของหลอดอาหาร/หรือระบบทางเดินอา
หาร

o

การประเมินความเสี่ยงของอาหารมังสวิรัตินี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับแมว

งที่เลี้ยงในห้องทดลอง³² และที่มารับการรักษาในคลินิก³³

แสดงให้เห็นว่า

สภาพแวดล้อมมีบทบาทสำคัญในการแสดงออกของอาการผิดปกติโดยไม
มเกี่ยวข้องกับอาหารที่สัตว์ได้รับ

o สำหรับสุนัข ขอบเขตของสภาพการทางคลินิก

รวมทั้งการแข่งขันเพื่อแย่งอาหาร การกินมูลของตัวเอง

และภาวะน้ำหนักตัวเกิน ล้วนเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

เช่นเดียวกับปัจจัยด้านตัวสัตว์และ ปัจจัยด้านอาหาร^{34,35} นอกจากนี้

การใส่อาหารในของเล่นอาจช่วยปรับปรุงสวัสดิภาพภายในบ้านของสัต
ว์เลี้ยง³⁶

ดังนั้นการเปลี่ยนภาชนะให้อาหารอาจเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าที่เข้าใจกัน
ทั่วไป

WSAVA:

3 ( )

แปลและเรียบเรียง โดย

ผศ.สพ.ญ.ดร.อุตรา จามิกร

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังจากดำเนินการประเมินภาวะโภชนาการ

ทำการอธิบายผลและวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้เพื่อออกแบบและจัดทำแผนปฏิบัติกร โดยพิจารณาปัจจัยต่อไปนี้:

1. ประเมินสภาพของสัตว์ โดยคำนึงถึงอาหารที่ได้รับในขณะนั้น
2. ประมาณความต้องการพลังงานในขณะนั้น สำหรับสัตว์ป่วย

Commented [6]:
9/14/13 12:12 PM
<!--StartFragment-->

พลังงานที่ต้องการขณะพัก (RER)

-สามารถประมาณโดยใช้สูตรต่างๆ ที่มีการตีพิมพ์ 4,7

สำหรับสัตว์ป่วยที่ไม่ได้พักค้างในโรงพยาบาล

-

สามารถเริ่มจากการปฏิบัติตามคำแนะนำบนฉลากหรืออาจใช้สูตรคำนวณสำหรับค่าพลังงานที่ยอมรับได้

เนื่องจากพลังงานที่ต้องการสามารถเบี่ยงเบนไปทิศทางใดทิศทางหนึ่งไ้ได้ถึง 50% สำหรับแมว และ 30% สำหรับสุนัข

[โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับความต้องการพลังงานเพื่อการดำรงชีพ

(MER)]⁴ ค่า MER ขึ้นอยู่กับตัวแปรต่างๆ ได้แก่ คะแนนร่างกาย เพศ

และสถานะความสมบูรณ์พันธุ์ ช่วงอายุ กิจกรรม และสภาพแวดล้อม

3. วางแผนการตรวจสอบ

สอนเจ้าของสัตว์ให้ทราบวิธีการตรวจสอบน้ำหนักตัว คะแนนร่างกาย

และ/หรือ คะแนนกล้ามเนื้อตามความเหมาะสม

ปรับปริมาณอาหารที่ให้ตามความจำเป็นเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง

ความต้องการเมื่อเวลาผ่านไป

4. ปรับหรือให้อาหารเสริม กรณีจำเป็น

ให้คำแนะนำทั้งชนิดและปริมาณ

5. บางครั้งมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนอาหาร

ความชอบและคำแนะนำสำหรับวิธีการเปลี่ยนอาหารมีอยู่หลายวิธี

หากยังไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าวิธีการใดให้ผลดีกว่า
สัตวแพทย์ควรรีใช้และแนะนำเทคนิควิธีโดยยึดหลักการประเมินสภาพสัต
ว์และเจ้าของสัตว์เฉพาะราย
สัตว์บางตัวทนต่อการเปลี่ยนแปลงอาหารแบบทันทีทันใดโดยแสดงอาการ
ไม่ปกติเพียงเล็กน้อย
สัตว์บางตัวอาจแสดงอาการผิดปกติของทางเดินอาหารแม้ว่าการเปลี่ยน
แปลงเป็นไปทีละน้อยในระยะเวลา 7-10 วัน

□□□□□□□□□□□□□□□□

1.

ตรวจสอบปริมาณและชนิดของอาหารที่ใช้อยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่โดย
คำนึงถึง ช่วงชีวิต ลักษณะการดำเนินชีวิต/กิจกรรม โรค สภาพร่างกาย
ยาที่ใช้ร่วมกัน และ/หรือ วิธีทางการแพทย์ เป็นหลัก

2.

ถ้าตรวจสอบปัจจัยด้านอาหารแล้วพบว่าไม่เพียงพอกับความต้องการของ
งสัตว์
เตรียมแผนการให้อาหารหลักและอาหารว่างที่มีพลังงานและปริมาณสา
รอาหารเหมาะสมสำหรับสัตว์ป่วย

การจัดหาของเล่นสำหรับใช้ให้อาหาร

และการลดการต่อสู้และการแข่งขันเพื่อแย่งอาหาร

ง. การปรับปรุงสภาพแวดล้อม

อาจรวมถึงการเพิ่มโอกาสสำหรับการทำกิจกรรม (การเล่น การ
ออกกำลังกาย)

เช่นเดียวกับการพยายามลดการรับรู้ถึงการคุกคามจากสัตว์อื่นๆ

(รวมทั้งมนุษย์)

และการลดความชุกของการเปลี่ยนแปลงที่คาดเดาไม่ได้ของสภาพแวดล้อม

รอบๆ ตัวสัตว์³²

2. วางแผนการรักษาสัตว์ป่วยที่พักรักษาในโรงพยาบาลสัตว์

ก.

วางแผนการตรวจสอบและแผนการให้อาหารตามที่อธิบายไว้ภายใต้หัวข้อปัจจัยด้านตัวสัตว์และปัจจัยด้านอาหาร (เช่น อาหาร
วิธีการให้อาหาร ปริมาณ และจำนวนมื้ออาหาร)

ข. ถ้าเป็นไปได้ ให้อาหารปกติที่สัตว์คุ้นเคยและชื่นชอบ
("ความสุขสบาย") เพื่อช่วยกระตุ้นการบริโภคอาหาร

หลีกเลี่ยงการให้อาหารชนิดใหม่ซึ่งเป็นอาหารที่จะใช้เลี้ยงสัตว์ในระยะยาวเพื่อลดความเสี่ยงของการเหนียวนำไปให้สัตว์ไม่ชอบอาหารดังกล่าว
กรณีมีการรังเกียจอาหาร

ให้หลีกเลี่ยงการให้อาหารบางชนิดมีส่วนสัมพันธ์กับความรู้สึกไม่ชอบข

องสัตว์

ค.

ควรทำการประเมินวิถีทางที่เหมาะสมในการให้อาหารทุกวันเพื่อให้สัตว์ได้รับสารอาหารครบถ้วนตามความต้องการ และอาจรวมถึง:

- 1) การให้สัตว์บริโภคอาหารด้วยตัวเอง
- 2) การชักชวนหรือกระตุ้นให้สัตว์บริโภคอาหาร –
การเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ
สามารถช่วยเพิ่มปริมาณอาหารที่สัตว์รับเข้าสู่ร่างกายได้ เช่น การอุ้มอาหาร
การนำสัตว์ไปยังบริเวณที่เงียบสงบสำหรับให้อาหาร
การมีเจ้าของอยู่ด้วย หรือการลูบตัวสัตว์ขณะที่บริโภคอาหาร
- 3) การให้อาหารทางท่อ/สายยางโดยใช้กระบอกฉีดยา
(ระมัดระวังให้มากในสัตว์ที่มีอาการคลื่นไส้หรือสัตว์ที่กำลังเค
รียด เนื่องจากวิธีนี้สามารถเหนี่ยวนำให้สัตว์รังเกียจอาหาร)

ง. อาจจำเป็นต้องใช้เทคนิคอื่นๆ เพื่อช่วยกระตุ้นการบริโภคอาหารสำหรับสัตว์ที่ได้รับอาหาร

ในปริมาณที่ไม่เพียงพอกับความต้องการอย่างต่อเนื่องนาน 3-5 วัน
แม้ว่าจะใช้วิธีการตามที่ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้

(รวมทั้งช่วงเวลาที่ความอยากอาหารลดลงขณะสัตว์ยังอยู่ที่บ้าน
ก่อนเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล)

และไม่สามารถคาดหวังว่าสัตว์จะกลับมาบริโภคอาหารในปริมาณที่เหมาะสมก่อนที่จะมีการปรับปรุงภาวะโภชนาการ^{39,40}

1) ใช้ท่อให้อาหาร (feeding tube)

สำหรับสัตว์ที่ได้รับอาหารไม่เพียงพอกับความต้องการโดยวิธีตามธรรมชาติ

ใช้วิธีให้อาหารทางหลอดเลือดดำในสัตว์ที่มีความผิดปกติของระบบทางเดินอาหารหรือในสัตว์ที่การให้อาหารทางปากไปเพิ่มความเสี่ยง ของการสำลัก

2)

ทำการประเมินอย่างใกล้ชิดและเฝ้าระวังภาวะแทรกซ้อนที่สัมพันธ์กับวิธีการให้อาหาร

โดยเฉพาะสัตว์ป่วยที่ต้องนอนราบหรือมีความผิดปกติของระบบประสาท

3. วางแผนการรักษาสำหรับสัตว์ป่วยที่ไม่ได้พักค้างในโรงพยาบาล

ก.

วางแผนการตรวจสอบและการให้อาหารตามที่ได้กล่าวไว้ภายใต้หัวข้อ ปัจจัยด้านตัวสัตว์และปัจจัยด้านอาหาร (เช่น อาหาร วิธีให้อาหาร ปริมาณอาหาร และจำนวนมื้อ)

ข.

อธิบายให้เจ้าของสัตว์เข้าใจคำแนะนำวิธีการให้อาหารเพื่อความมั่นใจใ

นผลสำเร็จ

เจ้าของสัตว์เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจและการนำแผนการไปปฏิบัติ

ค. กรณีนำหนักตัวเกิน

กำหนดแผนการที่ครอบคลุมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม (เช่น

การออกกำลังกาย การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และ/หรือ

การใช้ยาควบคุมน้ำหนักตามใบสั่งของสัตวแพทย์)

ง. สร้างตารางเวลาที่จำเพาะเจาะจงสำหรับ

1)

ติดตามผลทางโทรศัพท์เพื่อสอบถามข้อมูลและตรวจสอบการยอม

ปฏิบัติตามคำแนะนำวิธีการให้อาหารหรือการปรับเปลี่ยนสภาพ

แวดล้อม

2) ทำการตรวจสอบ/การประเมินซ้ำ

4.

ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหรือส่งต่อไปยังบุคคลอ้างอิงอื่นเมื่อพบว่าไม่มีความรู้โดยตรง

หรือมีคุณสมบัติไม่เพียงพอที่จะดำเนินการตรวจและรักษาสัตว์ป่วย (ตารางที่ 3)

□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□

สัตว์โตเต็มที่และมีสภาพร่างกายที่ดีควรได้รับการตรวจร่างกายเป็นประจำ
จำสม่ำเสมอ

สัตว์ป่วยที่พักรักษาในโรงพยาบาลจำนวนมากที่ออกจากโรงพยาบาลก่อนจะได้รับการตรวจแก้ไขสาเหตุแท้จริงของการป่วยที่ซ่อนอยู่

ทำการบันทึกข้อมูลและสื่อสารกับเจ้าของสัตว์เรื่อง วิธีการให้อาหาร ปริมาณพลังงานที่สัตว์ต้องการ อาหาร จำนวนมือ และการตรวจติดตามตัวสัตว์ที่เฉพาะเจาะจง

รวมทั้งกำหนดตารางเวลาสำหรับการตรวจสอบและการประเมินซ้ำ

แลกเปลี่ยนความเห็นกับเจ้าของสัตว์ถึงประเด็นสำคัญต่างๆ

อันมีข้อจำกัดที่สัมพันธ์กับคำแนะนำด้านโภชนาการ (เช่น ปัญหาของตารางการให้อาหาร คำแนะนำที่ซับซ้อน ข้อจำกัดทางการเงิน) และจัดการตามความเหมาะสม (เช่น ใช้อาหารที่หาซื้อได้ทั่วไปตามความเหมาะสมในกรณีที่มีข้อจำกัดทางการเงินจะ ช่วยป้องกันเจ้าของสัตว์จากการใช้อาหารประกอบการรักษาโรคอย่างต่อเนื่อง)

สร้างตารางเวลาเฉพาะตัวสัตว์สำหรับใช้ติดตามข้อมูลทางโทรศัพท์เพื่อให้ได้ข้อมูลตามตอบตามความจริง และตรวจติดตาม การปฏิบัติตาม/การยึดมั่นตามคำแนะนำ

เสนอทางเลือกในการให้อาหารเพื่อให้บรรลุเป้าหมายด้านโภชนาการ วางแผนการให้กับเจ้าของสัตว์กรณีที่สัตว์ยังไม่ได้รับพลังงานหรือสารอาหารตามความต้องการ

เมื่อตัวสัตว์ที่ผิดปกติกลับสู่ภาวะปกติหรือมีความเสถียร

สัตว์ป่วยอาจยังต้องได้รับอาหารประกอบการรักษาโรคต่อไป
หรืออาจเปลี่ยนไปใช้อาหารสำเร็จรูปตามปกติ ถ้าจำเป็นต้องให้อาหารชนิดใหม่
ควรปรับเปลี่ยนแบบช้าๆ ค่อยเป็นค่อยไป ตามที่ได้อธิบายไว้ข้างต้น

การสื่อสารกับเจ้าของสัตว์และความเห็นใจเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ตามที่ต้องการ⁴¹⁻⁴³

เมื่อนักเทคนิคการสัตวแพทย์มีความรู้และทักษะของแนวคิดทั้งด้านโภชนาการและการสื่อสารแล้ว

พวกเขาควรมีส่วนร่วมในกระบวนการประเมินคุณค่าทางโภชนาการ

ให้เจ้าของสัตว์มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและกำหนดสิ่งที่คาดหวัง
คำแนะนำอาจมีการปรับเปลี่ยนตามตารางเวลา รูปแบบการดำเนินชีวิต
และข้อจำกัดทางการเงินของเจ้าของสัตว์ ใช้เทคนิคการสื่อสารรูปแบบต่างๆ
ตามความชอบของเจ้าของสัตว์

ใช้วิธีการและเครื่องมือที่มีความหลากหลายในการให้ความรู้

สาธิตและสอนเจ้าของสัตว์ให้ทำการประเมินสภาพร่างกาย (BCS)
และสภาพกล้ามเนื้อ (MCS) เป็น
วิธีการที่มีประสิทธิภาพในการทำให้เจ้าของสัตว์ได้มีส่วนร่วมในการดูแลสัตว์เลี้ยง
ของพวกเขา ควรมีความคาดหวังและเป้าหมายที่ชัดเจน สามารถทำให้สำเร็จได้
และรวมถึงการติดตามเฉพาะตัวสัตว์เพื่อตรวจติดตามความก้าวหน้าและการปฏิบัติ

ติดตามคำแนะนำ รวมทั้งเพื่อปรับเปลี่ยนคำแนะนำ

แจ้งเจ้าของสัตว์ให้ทราบเกี่ยวกับอาหารเฉพาะสำหรับสัตว์

และคุณประโยชน์ที่เป็นไปได้ ความเสี่ยงและข้อควรระวัง

รวมทั้งคำแนะนำเกี่ยวกับปริมาณและจำนวนมื้อของอาหารที่ให้

ทั้งนี้หมายความรวมถึงอาหารว่าง อาหารที่ให้เป็นรางวัล

อาหารเหลือจากโต๊ะอาหาร อาหารที่ใช้สำหรับการให้ยา และอาหารเสริม

เจ้าของสัตว์อาจทำให้สัตว์เลี้ยงของพวกเขามีประสบการณ์ทางโภชนา

การที่ดีและมีคุณค่ามากขึ้นโดยมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงเวลาให้อาหาร

ให้ของเล่นที่เป็นอาหาร

รวมทั้งการเล่นและการออกกำลังกายร่วมกับสัตว์เลี้ยงของพวกเขา

□□□□

การประเมินภาวะโภชนาการเป็นมุมมองสำคัญของการดูแลสัตว์ป่วยให้

ดีที่สุด เอกสารนี้ให้ข้อมูลคำแนะนำที่เหมาะสม การประเมินอย่างได้ผล

การประเมินผล การดำเนินการตรวจติดตาม และการให้ความรู้

ด้วยการฝึกฝนเพียงเล็กน้อย

วิธีการนี้สามารถรวมเข้ากับการรักษาประจำวันโดยไม่ต้องใช้เวลาหรือค่าใช้จ่าย

เพิ่มเติม ติดตามต่อไปถึงความก้าวหน้าและความรอบรู้ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น

